

Cartes

Els venedors de laminadures al camp del Girona

Dolors Ribas Terrades. filla del Sr. Joan Ribas. Cassà de la Selva.

Faig referència al diari número 22.599 del diumenge 23 de juny de 2013, última pàgina, article "Un any d'articles: Gràcies" (Boulevard d'en Jordi Bosch). A la part que parla de les laminadures del camp del Girona, hi ha el punt que diu "com es deia el senyor que venia laminadures al crit de "Hay caramelos, chicles, darlings"? Doncs es deia Ripoll". He d'afegir-hi que el meu pare, que es deia Joan Ribas i anava al camp de futbol des la Creueta amb ciclomotor de 49 cc, també hi venia laminadures amb el mateix reclam. A Vista Alegre i a Montilivi hi anaven els dos vestits amb una jaqueta i un gorro de color blanc i una panera amb les laminadures.

Així dóna gust

Xavier Matas Llonch. Llafranc.

La nit de la Revetlla de Sant Joan vaig tornar a casa, a Llafranc, a les 3.30 hores de la nit. Vaig sortir a passejar el gos i vaig trobar el passeig de mar de Llafranc ple de papers, vidres, plàstics, restes de petards, etc... i la platja era també plena de restes de la revetlla. Eren els efectes normals i lògics d'una bona celebració de la revetlla davant de mar. L'endemà, cap a les 11 del matí, no quedava ni rastre de les restes de la revetlla. Vull felicitar l'Ajuntament de Palafrugell i en especial a la brigada de neteja, als quals ja vaig felicitar in situ, que van deixar el passeig i la platja de Llafranc en perfecte estat tot just unes hores després de la revetlla. Amb serveis com aquest, dóna gust pagar impostos.

Bus del Barri Vell: Sr. Puigdemont, no falti a la veritat

Ester Magrià Masgrau. Girona.

L'Ajuntament de Girona vol treure a partir de l'1 de juliol el bus del Barri Vell. El motiu és que és deficitari i que els principals usuaris són majors de 70 anys que estan ?exempts de pagament.

Quan en el període del mandat socialista el consistori va decidir que la línia 11 passés pel Barri Vell, va prendre aquesta decisió no perquè fos cap negoci, sinó per donar un servei als ciutadans d'aquest sector de la ciutat (el bus va als CAP i a la universitat.)

Els assessors de l'alcalde, que no han entès mai això, li estan fent perdre un capital d'imatge i el que és més greu, li estan creant una aurèola d'ogre menja-jubilats que tampoc es correspon amb la realitat. Com que les raons reals d'aquesta decisió són políticament indefensables i econòmicament més que discutibles, els consellers del batlle li han creat un argumentari alternatiu ple de subterfugis per tal d'intentar defensar la postura de l'equip de govern. Veiem-ho:

1.- El servei té una velocitat comercial lenta: El Bus fa els 600 metres de recorregut pel Barri Vell entre 3.40 i 5.30 minuts, un temps més que raonable i sovint a la parada del ?Güell i sobretot a la de la Universitat, s'ha d'aturar a fer temps.

2.-En el Barri Vell troba molts obstacles que el frenen: Srs. de l'Ajuntament, mobilitzin els dos guardians de La Bodega i no deixin estacionar vehicles a la vorera. D'altra banda, no permetin que la parada de la Pujada Sant Feliu estigui ocupada des de fa mesos per cotxes aparcats.

3.-El bus té dificultats per moure's i hi ha risc d'atropellament: Sr. Puigdemont, el trenet turístic és més llarg, passa per llocs més difícils del Barri Vell i funciona fins i tot per Girona Temps de Flors, però com que deixa diners a les arques municipals, a vostès tot els sembla fantàstic.

Docència en risc

Francesca Barti i Comalat . Banyoles.

Sóc docent amb dotze anys d'experiència. He desenvolupat la vocació en diversos centres a partir d'uns valors ètics i humanístics, exercint la pedagogia terapèutica, audició i llenguatge i psicopedagogia.

Antigament les condicions precàries de l'ofici requerien d'una vocació especial. A mesura que la democràcia es va normalitzar, es van instaurar millores en les condicions laborals del professorat. Això va permetre que molts candidats sense una vocació clara per la docència optessin a una plaça, donades les noves facilitats.

Amb la crisi reapareix la precarietat en tots els àmbits. Pel que fa a la docència, només els professionals de vocació resisteixen contra les dificultats, exercint la feina amb total implicació malgrat les retallades en drets i l'augment sobtat de deures. Exigència horària intempestiva, acumulació caòtica de tasques, incertesa per la situació laboral i de retruc personal, impossibilitat de dur a terme infinitat de projectes, i un ampli ventall de despropòsits que es ramifica com una pandèmia de proporcions devastadores i conseqüències incalculables. La vocació, sotmesa a l'escomesa de circumstàncies hostils, es pot qüestionar fins la renúncia definitiva, en el tempteig per opcions de vida menys lesives. El sistema educatiu fa aigües per molts costats. La impossibilitat de conciliar vida laboral amb vida familiar n'és un dels prejudicis més greus: pot dificultar la tasca educativa fins

fer-la inviable, com ja succeeix amb un munt de casos d'injustícia administrativa. Les retallades indiscriminades, la nefasta gestió del Departament d'Ensenyament quant a les destinacions, arbitratges interessats que interfereixen en la gestió dels centres i una llarga llista de facècies prou conegudes per legions de professionals que les patim cada dia.

Llorenç Riera i Alfons Quintà

Joaquim Mercader i Xampeny. Tordera.

Benvolgut sr. El meu escrit fa referència a l'últim escrit del 10-6-13 del Sr. Llorenç Riera d'aquesta capital que una altra vegada es fot contra el comentarista d'aquest diari el sr. Alfons Quintà en l'apartat de "La Guspira", al qual qualifica d'un altre dels "salvadors de la pàtria". El fanatisme d'aquest sr. no té límits. Faci-s'ho mirar, sr. Riera Panella, no és el mateix denunciar, que és el que fa el sr. Quintà, al qual denomina vostè "salvador de la pàtria". No sóc afí a cap idea política i no tinc cap tel als ulls que no em deixi veure clar, sr. Riera, faci una ullada a l'article 9-6-13 del sr. Quintà que diu sanitat fet polític, etc.

I ara, sàpiga el que passa a l'hospital Trueta d'aquesta capital, se l'estan venent a poc a poc, l'últim el servei de radiologia (confirmat) que confirma el que exposa el sr. Quintà i no confongui canviar-se de camisa a canviar-se de jaqueta (aquí li contesto molt breument a la rèplica del meu escrit a aquest diari del 29-4-13) li seré molt cru, no faci com aquell que va dir que ser del Barça era ser més català; jo sóc del Tordera i la samarreta del club són les quatre barres de la bandera catalana. Ah i el sr. Quintà ho fa amb nom i cognoms i fins ara ningú l'ha denunciat als jutjats.

L'hospital Trueta

Jordi Navarro i Morera. Girona.

Darrerament, per raons personals i familiars he hagut de fer estades i visites a l'hospital Josep Trueta. Vull agrair el bon tracte dels professionals sanitaris que m'han atès a mi i a la meva família, un bon tracte que és d'agrair en moments durs i complicats. D'altra banda, vull posar de relleu l'estat lamentable dels accessos a l'hospital. Venir de Girona (carretera de França) i travessar Sant Ponç per anar a l'hospital és un autèntic Via Crucis. Caldria refer voreres i un itinerari segur per a vianants. Finalment vull denunciar amb contundència les retallades salvatges que tant mal fan a la nostra sanitat i a la nostra gent. Cal aturar aquesta bogeria i recobrar el camí del seny i la prudència perquè amb la salut no s'hi juga, ja que és un dels patrimonis més preuats de les nacions.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/06/27/cartes/623660.html?utm_source=rss